

הך דינא לתלות בסמוך לוסתה [כרו"פ] ולפי הנראה וודאי תלינן שהרי חוינן דחז"ל התירו אם יש רק במה לתלות והמעם משום דרוב נשים אין רואות מחמת תשמיש וגם כדי שלא להוציא אשה מבעלה וא"כ למה יגרע עונה בינונית לעניין זה והא רוב נשים יש להן עונה בינונית משלשים לשלשים יום וכן יש לתלות בוסת כשראתה ג"פ מחמת תשמיש וכל תשמיש היה רחוק מחבירו דילוג שיה כגון עשרים יום ואח"כ קבעה לה ג"פ וסת מעשרים לעשרים תלינן ג"כ הג' פעמים הקודמות שראתה מחמת תשמיש ג"כ בהוסת שקבעה לה עתה [ח"ד סק"ט]:

מג והנה במרדכי פי' על הך דתולה בוסתה פי' אחר לגמרי וז"ל בריש שבועות ואם יש לה וסת זמן קבוע שהיא רואה דם תולה בוסתה שיכולה לומר זה דם שהיא רואה מהור שעדיין לא הגיע וסתה ותולה במכתה שיכולה לומר מן מכתה וכו' עכ"ל ודברים תמוהים הם דא"כ דין הרואה מחמת תשמיש אינו אלא באשה שאין לה וסת קבוע ואיך אפשר לומר כן וי"א דהך דתולה במכתה קאי ג"כ על זה כלומר דביש לה וסת תולה במכתה שאם יש לה מכה כזו שאין ראוי לתלות בה מ"מ ביש לה וסת תולה בה [ט"ז סק"ח] וגם זה תמוה דאלו דברים שאין להם שיעור מה שייך מכה שאין ראוי לתלות בה ממ"נ אם יכולה להוציא דם בכל עניין תולין ואם אין יכולה להוציא דם איך נתלה ביש לה וסת אך י"ל דבאין לה וסת בעינן שתדע שמכתה מוציאה דם וביש לה וסת א"צ לידע זאת בבירור [עג"ה] דבזה יש מחלוקת כמו שיתבאר בס"ד אך א"כ עיקר חסר מן הספר: **מד** ולענ"ד נראה כוונת המרדכי דלא נהירא ליה פירש"י ופי' הפוסקים דלדידהו הדם הזה טמא הוא עכ"פ ולשון תולה בכל מקום הוא לטהר הדם הזה כתלייה דכתמים וכן בהך דינא גופה במה שאמרו תולה במכתה דהדם מהור והכי נמי כן הוא וזה שאומר תולה בוסתה שיכולה לומר זה דם שהיא רואה מהור וכו' כלומר שהיא תולה לטהר את הדם בכל מה שיכולה לתלות כמו בכאב או בסיבה אחרת שהיא יכולה לתלות וזה שאמרו תולה בוסתה שני דברים הם תולה הדם בעניין אחר ובווסתה היא טעם על זה כלומר מפני וסתה ואח"כ אומר ותולה במכתה כשיש לה מכה יכולה לתלות בכל עניין אפילו בשאין לה וסת כשיודעת שככתה מוציאה דם או אף כשאינה יודעת כפי הדיעות שיתבארו:

מה ויראה לי שזהו דעת מהרי"ו הביאו רבינו הרמ"א בסעי' ו' וז"ל וכן אם אומרת ברי לי שאין דם זה בא מן המקור נאמנת וטהורה עכ"ל וצווחו הגדולים על זה ככרוכיבא דאין שום מציאות לזה שהרי אפילו הנמצא בצדדים ובפרוזדור סתם דם טמא שחוקתו שירד מן המקור אם לא שתאמר שיודעת ששורש

הדם לא בא רק מהצדדין וזה רחוק שתדע כשאין מכה ולכן כתבו שאין לסמוך על דין זה [טו"ת פנ"י ומנ"י ודגנ"ר וח"ד סק"ז] ואני אומר שזהו עצמו שימת המרדכי וכוונתו כשיש לה וסת קבוע והיא יש לה איזה תלייה ביכולתה לתלות כשברי לה שאינו מן המקור ועיקר ההיתר מפני שיש לה וסת קבוע ואף שמסידור לשין רבינו הרמ"א אינו מבואר להדיא כן מ"מ כנלע"ד [ותשו' מהרי"ו חינו ת"י עתה]:

מז איתא בגמ' שם ואם יש לה מכה באותו מקום תולה במכתה וכו' ואם דם מכתה משונה מדם ראיתה אינה תולה ונאמנת אשה לומר מכה יש לי במקור שממנה הדם יוצא ויש בעניין זה מחלוקת גדולה בין רבותינו הראשונים והאחרונים ביה שאמרו תולה במכתה אי בעינן דווקא שיהודע שמכה זו מוציאה דם או אפילו בסתמא או אומרים דמסתמא מוציאה דם ותולין בה ולשון הרמב"ם והמור והש"ע הם כלשון הש"ס וסתמו דבריהם ע"ש ומשמע דלא בעינן שתדע שמכתה מוציאה דם:

מכז אמנם מדברי הרמב"ם במקום אחר יש ללמוד שמצריך שידע שמוציאה דם דבפי"א אחר שהביא החומרות הנוהגות בזמנה"ו והדינים שגם בזמנה"ו לא נשתנו כתב בדין י"ג וז"ל וכן אם היתה בה מכה והיה הדם שותה ממנה או שבא הדם עם מימי רגלים ה"ז מהורה ולא נתחדש וכו' עכ"ל כלומר מפני שיש מהקדמונים שסוברים שעכשיו אין לטהר ע"פ מכה וזהו גם דעת הרמב"ן כמ"ש שם בהגמ"י ולזה אומר הרמב"ם דאינו כן אלא גם עכשיו סומכין על מכה מיהו עכ"פ כתב מפורש והיה הדם שותה ממנה [וע' מ"ט סעי' ל"ג]:

מח וזהו דעת ספר התרומה והגהמ"י ושם אות ח' כתב וז"ל ובספר התרומה כתב דאשה שיש לה מכה באותו מקום ואינה יודעת אם מוציאה דם או לא וכו' אין תולה במכה דתניא נאמנת וכו' משמע דווקא שיוצא הדם מן המכה תולה אבל אם ספק לה אין תולה עכ"ל וכ"כ המרדכי וז"ל נאמנת אשה לומר מכה יש לי באותו מקום שממנה יוצא דם דווקא שיודעת שיוצא הדם מן המכה תולה בה אבל מספק אינה תולה וכו' עכ"ל ודקדוקם הוא מדמסים הש"ס מכה יש לי במקור שממנה הדם יוצא משמע להדיא שצריכה לדעת שיוצא דם מהמכה ואע"ג דברישא אומר סתם דאם יש לה מכה תולה במכתה ואינו מסיים שממנה דם יוצא אפשר לומר דסמך אסיפא ועוד אפשר לומר דברישא הפי' כשאחרים רואין המכה וממילא כיון שרואין אותה הרי ה"אין שהיא עלולה לדם כגון שיש בה אדמימות הרבה ומוגלא אדומה אבל בסיפא כשהיא אומרת מכה יש לי באותו מקום והיא אין ביכולתה לראותה אלא ע"פ משמוש ידיה ולכן צריכה לדעת בבירור שדם יוצא ממנה כגון שבדקה במטלית על מקום המכה ממש ומצאה דם או שבאצבעה

שבאצבעה

שבאצבעה מצאה דם כשנגעה במקום המכה והנה בתוספתא אינו מסיים הך שממנה הדם יוצא ע"ש אך הש"ס מבאר כן מטעם שנתבאר [כנלע"ד לפי שיטה זו]:

כ"ז אבל הרשב"א ז"ל בתורת הבית שער הכתמים כתב להיפך וז"ל ומסתברא דאפילו אינה מרגשת ממש שהדם שותת ויורד מן המכה חדא דאין עיניה בין מכה וא"א לה לידע אלא בבדיקת שפופרת וכו' והתם משמע וודאי דברואה דם מחמת מכה א"צ בדיקת שפופרת דתניא התם וכו' ונאמנת אשה לומר מכה יש לה שממנה הדם שותת ויורד וכו' אלמא מן הסתם היא תולה במכה והא דקתני נאמנת וכו' שממנה הדם שותת ויורד לאו נאמנת לומר שממנה שותת ויורד קאמר אלא כלפי שאמר אם יש לה מכה תולה במכה קאמר שאין אנו צריכין לדעת בבירור שיש לה מכה אלא היא עצמה מרגשת במכה ונאמנת לומר מכה יש לה שיש שם דם ותולה במכה שאני אומר ממנה הדם שותת ויורד ובהוספתא לא מצאתי וכו' עכ"ל:

כ"ח ואינו מובן מה שכתב דא"א לה לידע אלא בבדיקת שפופרת אטו אין ביכולתה לבדוק באצבעה או במטלית ליגע במקום המכה ולראות אם יש בה צבע דם ואולי דה"ק דא"א לה לידע אלא בבדיקה והתם משמע דא"צ בדיקה כלל דאל"כ הו"ל לתנא לפרש דתולה במכה כשתבדוק וזה שאומר בדיקת שפופרת משום דבגמ' יש בדיקת שפופרת אבל עיקר בוגנתו הוא דכיון דבלא בדיקה א"א לה לדעת ובשם משמע שא"צ שום בדיקה [כנ"ל]:

כ"ט והנה רבינו הב"י וכל מפרשי המזר פירשו דברי הרשב"א כמו שבארנו דס"ל דמסתמא תולין במכה אף אם אין אנו יודעין כלל אם מכה זו מוציאה דם דמסתמא כל מכה מוציאה דם ויש מהגדולים שאומרים דגם הרשב"א לא קאמר רק שאינה צריכה לדעת שעתה יוצא דם מהמכה אבל בזה מודה שצריכה לדעת שמכה זו מוציאה דם [ש"ך סק"ד וחכ"ל צתשו' סמ"ו] וכו' כהגב' כמה מהגדולים שאינו כן בכוננת הרשב"א [ועיקר קושיית החכ"ל ממשנה דהרואה צתמוס שתלמידו ר"ע הסתכלו זה צזה על מה שהורה ר"ע ח"ס יכולה להסתכל וכו' וכ"ש צזה והגב' סמ"א כתב דלית נר דיפרקינה וחיינה קושיא כלל דהתם כבר נתרפאה המכה ועלה עליה קרוס ע"ש [וכ"כ סכ"פ סק"ה] ומלאתי סהרשצ"א עלמו ציחל כן סה מקודם וז"ל לעניין כתמוס וח"ס יש צה מכה ויכולה להגלע ולהוליא דס חע"פ טעכטו עלה עליה קרוס וחיינה מטפטפת וכו' ומעשה צהשה טצאה לפני ר"ע וכו' עכ"ל ע"ש]:

נב ויש שהקשו על סברא זו דאיך אפשר להקל כשאין יודעין כלל שמכה מוציאה דם וטרחו לעשות ס"ס והקשו על זה דהרבה פעמים ליכא ס"ס

והאריכו בזה ולפענ"ד א"צ לזה כלל דעיקר ההיתר הוא מטעם שכתב רבינו הב"י לעניין בדיקת שפופרת שסמכו על בדיקה זו מטעם דרוב נשים אינן רואות דם מחמת תשמיש במ"ש בסעי' ב"ד ואף שיש ריעותא לפנינו בארנו בסעי' כ"ה דאין הריעותא מרעא לרובא ע"ש וק"ו כשיש מכה שיש לתלות הריעותא בהמכה פשיטא שיש לילך אחר הרוב ולאמר דהראייה הוא מחמת המכה הא למה זה דומה לבא זאב ונטל הבני מעיים ואח"כ נמצאו נקבים הרבה דתלינן הנקבים בהזאב כיון שיש במה לתלות וה"נ כן הוא [וסגס סהרשצ"א מתיר גס צשעת וסתה כמבואר צתה"כ סס י"ל דס"ל דכיון דוסתות דרצנן וסדס יש צמה לתלות לכן חוקמה לחזקת טסרותה ע"ש שכתב כן ואנן לא קיי"ל צזה כסהרשצ"א כמו שיתבאר חבל צעיקר דינו של סהרשצ"א ל"ק כלל וכן סחרי דקדוקיס שהקשו צסתשו' נכוניס לפי דצרינו ודו"ק]:

נב ויש שרוצים לומר דודאי לעניין שלא לאסרה על בעלה א"צ לדעת שמכה מוציאה דם אבל למהר הדם הזה שלא תשב ז' נקיים בעיני דווקא לידע שמכה מוציאה דם [כרו"פ סס ושער חפריס וס"ע] וסברא גדולה היא דבזה א"ש לשון הש"ס שמקודם אמר סתם תולה במכה ואח"כ אמר ונאמנת וכו' שממנה דם יוצא דמקודם הוא לעניין שלא תחשב כרואה מחמת תשמיש ואח"כ הוא לעניין מהרת הדם ויראה לי שגם דעת הרמב"ם כן הוא ולכן בספ"ד דמיירא לעניין רואה מחמת תשמיש כתב סהם תוגיה במכה ובפי"א שכתב ה"ו מהירה הצריך שיהא הדם שותת ממנה [וסברא זו כתבה סה"ך צסק"ך ע"ש וסיה סברא צרוס]:

נב והנה רבינו הרמ"א הבריע במחלוקת זו וז"ל וכל זה באשה שיש לה וסת קבוע ואו יכולים לתלות שלא בשעת וסתה במכה אע"פ שאינה יודעת בוודאי שמכה מוציאה דם וכן אם אין לה וסת קבוע והוא ספק אם הדם בא מן המקור או מן הצרדין תלינן במכה מבח ס"ס ספק מן הצרדין או מן המקור ואת"ל מן המקור שמא הוא מן המכה אבל אם ידוע שבא מן המקור אע"פ שיש לה מכה במקור אינה תולה במכה אם אין לה וסת קבוע אא"כ יודעת בוודאי שמכה מוציאה דם ומ"מ בשעת וסתה או מל' יום לל' יום אינה תולה במכה דאל"כ לא תמא לעולם וכתמים תולה בה בכל עניין עכ"ל:

נב ובדבריו אלה טרחו רבים וגדולים ויש שדחו דבריו [עט"ז סק"י וש"ך סק"ב] ויש שקיימו דבריו [כרו"פ סק"ו ומנ"י סק"כ] וגם בביאור דבריו טרחו לכיון דבריו עם המקורות ששאב מהן ולענ"ד בכמה מקומות קבע דעתו בש"ע ע"פ דעת עימו בהכרעתו בין הפוסקים וגם בכאן נ"ל ברור דהכרעת עצמו הוא וכך הוא דעתו הגדולה דאין שום חילוק בדין זה בין לעניין

ערוך

הלכות נדה סימן קפא

השלח

כא

לעניין שלא להוציאה מבעלה מפני ראייה מחמת תשמיש ובין לעניין למהר את הדם שלא תשב ז' נקיים ולכן סיים דבשעת וסתה אינה תולה במכתה וכו' ואי לעניין שלא להוציא מבעלה אפילו אין תולין במכתה אין זה רואה מחמת תשמיש כיון דשעת וסתה הוא כמ"ש בסעי' מ' וגם אין לומר דלא מיירא רק במהרת הדם ולא לעניין ראייה מחמת תשמיש דהא אדברי המחבר קאי דעיקרי דינים אלו הוא לעניין זה אלא וודאי דבתרוייהו מיירא ושיון אצלו דזה בזה תלוי :

נן ולפי דעתו כן הוא דזה שהקילו חכמים לתלות במכה יש לפעמים שתולין אף בשאין יודעין שמכתה מוציאה דם ויש לפעמים שצריך לדעת דווקא שמכתה מוציאה דם כיצד כגון שיש עוד קולא להמכה כמי כשיש לה וסת קבוע ועתה היא שלא בשעת וסתה שיש לה חוקת טהרה או אפילו אין לה וסת קבוע רק שיש לה ספק ספיקא דספק ספיקא עדיפא מחוקה והס"ס הוא כשאינו ידוע מקום המכה אם היא במקור או בצדדין ואע"ג דלכאורא הכל שם אחר דמה לי אם היא בצדדין או במקור סוף סוף דם מכה הוא ואין זה רק ספק אחד ובאמת הקשו עליו כן [ע"ך סקכ"ז] אך כבר ביארו הגדולים דהוי ס"ס גמור דספק אחד מתיר יותר מחבירו דאם מהצדדין גם הדם טהור ואם מהמקור האשה טהורה והדם טמא דקיי"ל מקור מקומו טמא [כרו"פ ונו"ז] וגם אין לשאול דהרי ס"ס זה אינו מתהפך שלא תוכל לומר ספק מכה ספק נדה ואת"ל וכו' דכיון דזהו דם נדה א"כ בוודאי טמאה אמנם ג"ז א"ש אף למאן דמצריך בס"ס מתהפך דכל שאתה צריך לחקור מאין בא הדם א"צ להיות מתהפך [מנ"י סק"ך] כמו בדרוסה בספק על ספק לא על כמבואר בס"י ק"י בכללי ס"ס ולכן במקום שאין עוד קולא כמו חוקה או ס"ס צריכה לידע דווקא שמכתה מוציאה דם ואין לומר הא איכא קולא מצד דרוב נשים אינן רואות דם בשעת תשמיש דאינו כן דאם היא בשעת וסתה הא אדרבא רוב נשים רואות בשעת וסתן ואי אין לה וסת ג"כ אינה מרוב נשים שהרי רוב נשים יש להן וסת :

נן ולזה אומר דלכן בשעת וסתה או מל' לל' יום אינה תולה במכתה כלומר אפילו יודעת שמכתה מוציאה דם [ע"ך סקכ"ו] ואע"ג דוסתות דרבנן דמהאי טעמא ממהר הרשב"א גם בשעת וסתה כמ"ש בסעי' ג"ב ס"מ רבינו הרמ"א לא ס"ל כן דא"כ לא הטמא לעולם דנתלה תמיד במכה וזה א"א אך להרשב"א ו"ל שתטמא בעת שתרגיש להדיא שנפתח פי המקור בדרך רוב נשים בשעת וסתן ורבינו הרמ"א ס"ל דא"א לסמוך על הרגשתה בלבד באיסור כרת שהרי מטעם ה' אסרו רבנן אף כשאינה מרגשת בעצמה כמ"ש בס"י הפ"ג משום דבהרגשות יכול להיות כמה שגגות דסברה

שהרגשה אחרת היא והרשב"א ס"ל דכשיש מכה שאני מיהו זהו מילתא דפשיטא דגם רבינו הרמ"א מודה דכשמרגשת עתה ברגע זו שיוצא הדם ממכתה דגם בשעת וסתה טהור [ע"ס] ואף ש"ל דגם דם נדה מעורב בזה מ"מ כולי האי לא חששו [ע"ך סקכ"ז] דהיינו על הרמ"א דמסס"ת מצוהר להדיא דגם בחין ידוע חס מן המקור לריך לידע דווקא שהמכה מוליחה דם מדכתב שצדקה עלמה וזהו גם כוונת הס"ד ע"ש ותמיסה דלף חס כן הוא הא הרמ"א מכריע מדעתו וסרי זהו מחלוקתם עם הרשב"א וזה הכריע כהרשב"א ועוד דבס"ד וודאי כדברי הרמ"א כמ"ש הכרו"פ צסק"ו חמנס לענ"ד גם בסס"ת הכוונה כהרמ"א וזה שכתב שצדקה בחינתו מקום נ"ל שהכוונה שצדקה צהמקור וגם המכה צהמקור ע"ש ומה שהאריך הס"ז צסק"י כבר דחה הס"ך צנקה"כ וכן הסכימו האחרונים שדברי הס"ז מגומגמים צסק"ק זה וגם הנו"ז צסי' מ"א וסו' מ"ז כתב שהעיקר כדברי הרמ"א ע"ש וכ"כ המנ"י והס"ד האריך בזה ולא נתבררו דבריו אללי וגם הפר"ר השיג עליו ע"ש אך צמ"ס הס"ך צסק"ך דזהו רק לעניין רואה מחמת תשמיש ולא למהר הדם ע"ש וכמ"ש בסעי' ל"ג יכול להיות כן מ"מ נלע"ד דהסומך גם בזה על הרמ"א לא

הפסיד דסברותיו צלורות ונקיות ודו"ק] :
נן- גרע דכל דינים אלו נתבררו ברואה מחמת תשמיש וברור הדבר דה"ה בלא ראייה מחמת תשמיש אלא שאינה יכולה להמהר לבעלה מפני שבכל עת מוצאת בדיקות מלוכלכות בדם ג"כ יש להורות כדינים אלו דאם יש לה איוה מכה תולין במכה שלא בשעת וסתה ואותה שאין לה וסת ג"כ תולין כשיש ספק אם מן הצדדין אם מן המקור ונלע"ד דאפילו למי שסובר ברואה מחמת תשמיש דאין לסמוך על המכה להתיר הדם מ"מ בבדיקה קילא מפי שאין זה כראייה ממש מחמת תשמיש לענ"ד כמו שאבאר בס"ד :

נן דהנה חז"ל אמרו ר"פ הרואה דיכולה למעות מהרגשת פתיחת פי המקור להרגשת אבר וכן להרגשת עד ע"ש ומטעם זה כתבנו בסעי' ו' דרואה מחמת תשמיש יכול להיות שטמאה מן התורה שהדם בא בהרגשה וסברה שזהו הרגשת אבר ע"ש וגם בבדיקה יכול להיות הטעות הוה שסברה שזהו הרגשת עד אמנם במחמת תשמיש א"ש שזה א"א להיות רק פ"א כמוכן דהרי בראייתה הוא פורש ממנה עד מהרתה ועכ"פ יותר מג"פ א"א דאחר ג"פ הרי נתברר אם למהרה או לטמאה כמו שנתבאר ואלו הג"פ הם בריחוק זמן דכל אחד נמשך מחבירו עד שתטהר ושפיר יכול להיות שבג' זמנים אלו היה הרגשה ומעתה בהרגשת אבר אבל בבדיקות שהיא בודקת עצמה כמה פעמים ביום ובודקת עצמה ימים רבים זה אחר זה האפשר לומר דבכל פעם נפתח פי מקורה הלא באחת מאלף נשים

לא יארע פתיחת פי המקור הרבה פעמים ביום אחד ובהרבה ימים ופשיטא דהרבה בדיקות לא היה אצלה פתיחת פי המקור והם מגלות על שארי הבדיקות כמו ברואה מחמת תשמיש כשלא ראתה פעם אחת מחמת תשמיש נטהרת ולפי' בבדיקות וודאי אין כאן איסור תורה וזהו שאמרנו שיכול להיות שאפילו מי שמחמיר ברואה מחמת תשמיש שאין לסמוך על המכה יכול להודות בבדיקות ועכ"פ זהו וודאי דלא גרע מינה וא"כ נוכל לסמוך בפשיטות על הוראת רבינו הרמ"א [וראיתי מי שאומר דבדיקות גריעת ממחמת תשמיש וזהו וודאי דאינו כן וזכרנו בסו' רבותינו למדו זה מזה וסשו ז"ל]:

ס ודע דיש מי שכתב דבימי ליבונה אינה בחוקת טהרה [נוצ"י] וכבר השיגו עליו גדולי עולם דברור הדבר דאם רק הפסיקה פעם אחת בטהרה אחרי ראיתה דנקראת שעומדת בחוקת טהרה אף שעדיין לא נטהרה ורק בספק טבילה היא עומדת בחוקת טומאה כלומר מפני שלא נטהרה בטבילה אבל לעניין ראית דם עומדת בחוקת טהרה ומשנה מפורשת היא [סת:] ויותר מזה שנינו שם [סת:] בו' ימי נדה שוודאי היא טמאה ובחוקת רואה ט"מ אם בדקה עצמה בשני לנדתה ומצאה טהורה ולאחר זמן בדקה עצמה ומצאה טמאה הרי היא בחוקת טהורה ע"ש דחוקת טהרה לעניין ראית דם הוי מילתא אחריתי לגמרי דרק אם פעם אחת לא נמצא דם בבדיקתה הרי היא בחוקת מסולקת דמים [כסדרת הגלון רמ"כ צנוצ"י סו' ס"ג] וכ"כ מפורש רבינו הב"י בספרו הגדול בסו' קצ"ו בשם הרמב"ן דבימי ליבונה בחוקת טהרה עומדת ע"ש [וראיתי סנוצ"י מתוס' זכחיס כע' חונה ראיס כלל דהתם לעניין סכסר גמור מיורי דומיא דקדשים וכ"כ סה"ד סק"ה ע"ש והתוס' סהסונו על רש"י שם לא סהסונו על עיקר דבריו דודאי זה מקרי בחזקת טהרה אלא דקאמרי דלפך עניינא דהסכסר גמור לא מקרי חזקת טהרה ע"ש וכמ"ס צמצולה ודו"ק]:

סא ולפי' הדבר ברור באשה שאינה יכולה ליטהר עצמה לבעלה שמוצאת תמיד בבדיקותיה אדמומית אם נבדקה ע"י רופא או ע"י נשים ומצאו ברחמה איזה פצע או חבורה או מכה אע"פ שאינו ידוע אם מוציאה דם מ"מ שלא בשעת וסתה אפילו אין לה וסת קבוע תולה במכהה ואפילו עומדת בימי טומאתה אם בהגיע ימי לבונה הפסיקה בטהרה שבדקה עצמה בחורין וסדקין ונמצאת טהורה דאל"כ הרי היא בחוקת טמאה ואין תולין במכה נגד החוקה אך כשהפסיקה בטהרה נקראת לעניין זה שהיא בחוקת טהרה וכל הבדיקות הטמאות וכ"ש כתמיה תולין בהמכה ואינה צריכה רק עוד בדיקה אחת טהורה עד שתלך למקוה צריכה רק עוד בדיקה אחת לבד ובדיקה של הפסק טהרה בדאיתא במשנה דנדה

[סת:] הוב והובה שבדקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור וכו' ר"א אומר הרי הן בחזקת טהרה ופסקו בגמ' שם הלכה כר"א ואמר רב שם תחלתן אע"פ שאין סופן כלומר דסגי בבדיקה אחת בכל שבעת ימי ליבונה ואע"ג דקיי"ל בסו' קצ"ו דלכתחלה צריכה לבדוק בכל יום מ"מ בדלא אפשר הוי כדיעבד כמ"ש שם ויכולה לעשות בדיקה זו מתי שתרצה ואם רק תשיג בדיקה אחת טהורה באלו שבעת הימים באיזה יום שהוא דיו ולא תשגיח על שארי בדיקותיה וכתמיה דתולין הכל במכה וכן יש להורות [וכן חסד סהסמידו לס עלוקות צרחמה להוליא דס מפני סרפואה ואין ציכולת סיתרפואו פיות סמקומות סנכסו סעלוקות מפני סהסכסר סס דק ורך ולח וממילא דצכל צדיקותיה מוליאס דס על סצדיקות תלסוג ג"כ כמ"ס צדיקה דהפסק טהרה וצדיקה אחת צצצעת ימי ליבונה]:

סב וכל זה כשמוצאין בה מכה או פצע או חבורה אבל אם רק מרגשת כאב בעלמא נחלקו הגדולים ו"א דכאב הוה כמכה ו"א דכאב אינו כמכה ונלע"ד להכריע דוודאי כאב אינו כמכה דאיזה ראייה יש מהכאב ושמא הכאב הוא בבטנה או באותו מקום למעלה מפני המקור ובסיבת הכאב יצא הדם דרך המקור והרי הוא דם נדה גמור דמה לי אם הדם יוצא דרך המקור בכאב או ש"א בכאב סוף סוף דם היורד מן המקור דם נדה הוא אמנם אם בדקה בהצדדים ומצאו מקום אחד בהצדדים שכשנוגעים שם כואבת לה מאד וניכר להדיא שהכאב הוא בהצדדים אם אומר רופא מומחה או מילדת מומחית שע"י כאב כזה יכול להיות שמוציא דם לפרקים אפשר שיש לסמוך על זה ותלוי בראיית עיני המורה להבין ולהשכיל מדבריהם אם לתלות בהכאב אם לאו אם יש שם במקום הזה מראה אדמומית וכיוצא בזה [כנלע"ד] וכתמים תולה בהכאב [נוצ"י מ"ס סו' ק'] : **סג** וזה שכתבו הטור והש"ע דאם דם מכתה משנה מדם ראיתה אין תולין בדם מכתה עכ"ל והוא לשון הגמ' [סו'] כלומר דאם הדם היורד מן המכה משונה במראיתה מדם ראיתה שע"י תשמיש א"א לתלות דם התשמיש בהמכה שהרי אנו רואים שאינם שוים במראה והסכימו הפוסקים דדווקא כשרואים שאינם שוים אבל אין החיוב לראות אם שוים הם דבסתמא אמרינן דשוין הם [רמ"ש ורש"ל ור"ן ומ"מ צס"ך סקו"ט] וזהו וודאי אם שניהם לפנינו דמחוייבים לראות אם שוין הן שהרי בנקל לברר וכל אדם יכול להכיר זה ובל נאי דמצוי לבהורי מבררינן [ט"ז סק"ט ופריסס] ואין לשאול דהא מלשון זה משמע להדיא שיש דם מכה ואיך אמרנו דאע"פ שאין יודעין אם מכתה מוציאה דם תולין במכה דאיך שייך בכה"ג לומר דדם מכתה משונה דו"ל דה"ק דאם יש דם ברכה

במכה ומשונה הוא יין תולין בו אבל אם אין דם ג"כ
 בשר תולין לומר שיש דם בהמכה [ע"ד סק"ה
 שכתב דדוקא צרוחא מ"ת חמרינן כן משום ד"ל שמש
 עכרן חבל צלח מחמת תשמיש לריך לברר שטוין הן ע"ש
 ול"ע דהרש"ש כחצו הטעם משום חזקת טהרה כמ"ש
 צ"ד סקי"ע ומחין לו לחדש טעם אחר וגם הפ"ר גמגם
 עליו צזס ודיוק' מתוס' סה: מתירולס הרחשון תירך
 הפ"ר דזסו אחר ד' לילות כשעצר זמן תלייתה וסכח
 כשיש לה מכה הוי כחך זמן תלייתה ע"ש צט"ז סק"ט
 ודו"ק]:

סד ובוה שנתבאר שנאמנת אשה לומר מכה יש לי
 באותו מקום שהדם יוצא ממנה כתב רבינו
 הרמ"א בסעי' ו' דכן אם אומרת ברי לי שאין דם
 זה בא מן המקור נאמנת ומהורה עכ"ל ויש מי שתמה
 בזה דהיאך אפשר לה לדעת דאי משום שנמצא
 בצדדין שמא מן המקור ירד אם לא שתאמר שברי
 לה ששורש הדם הוא מהצדדים והוה רחוק שתדע
 בשאין לה מכה ולכן יש שכתבו שאין לסמוך על זה
 בלבד רק לעשותו סניף להיתר אחר [ח"ד סקי"ב ותשו'
 פנ"י] וגם יש שתמהו עליו שמקור הדין הוא ממהרי"ו
 והוא לא החליט הדין בזה [דגמ"ר ומכ"י] ואין זה
 דקדוק דבמעשה דמהרי"ו היה ביכולת לברר דשם
 מיירא במשתנת עם דם ויש לברר ע"י בדיקה
 שיתבאר בסי' קצ"א אבל בכאן א"א לברר ובהכרח
 להאמינה שהרי התורה האמינתה [כרו"פ סק"ז] וזה
 שהקשו דאיך אפשר לה לדעת התירוץ פשוט דאי לאו
 דקים לה לא היתה אומרת ומשכחת לה דקים לה
 כגון שהיא מוצאה תמיד הדם במקום מיוחד בהצדדים
 תמיד [פ"ר צט"ז סקי"ח] וכמה דרכים משכחת לה
 כגון שיש לה איזה כוואב בהצדדים שמרגשת שמשם
 יוצא דם או איזה שרפת וכיוצא בזה ואחרי שהתורה
 האמינתה איך אפשר לנו לבטל הנאמנות שלה ואם
 חאמר שאינה בקיאה רוב נשים בקיאות הן ובפרט
 שבהכרח שבכל זה אומרת בבירור שלא היה לה
 שום הרגשה וא"כ אין כאן ספק איסור תורה ואף
 ש"ל שהיא מועה בהרגשה מ"מ אם אומרת בבירור
 כן מי יוכל להכחישה על כן דינו של רבינו הרמ"א
 אמת ויציב:

סה וכתב רבינו הב"י בסעי' ז' אם כל זמן שהיא
 בודקת בכל החורים והסדקים אינה מוצאת
 כתמים כי אם במקום אחד בצדדין יש לתלות שממכה
 שבאותו מקום בא וכ"ש אם מרגשת בשעת בדיקה
 בשנוגעת בצד המקום והוא כוואב לה קצת ובשאר
 חורים וסדקים אינה מרגשת כאב כלל עכ"ל וזהו
 עצמו הדין שכתב רבינו הרמ"א מקודם אלא שרבינו
 הרמ"א אומר כשהיא אומרת סתם ברי לי שאינו מן
 המקור וכשנחקר ממנה תאמר כל זה או כיוצא בזה
 ורבינו הב"י אומר ג"כ דין זה להיפך שהיא אינה

אומרת ברי לי שאינו מהמקור אלא היא אומרת
 הדברים האלה שבכל עת בדיקתה אינה מוצאה רק
 בצד אחד אנו אומרים לה שע"פ דבריך אלה אין דם
 זה מהמקור:

סו ודע שיש שכתבו דרבינו הב"י מיירא בדין זה
 בידוע שיש לה מכה ואדלעיל קאי אלא דלעיל
 מיירא כשיודעין בבירור שמכתה מוציאה דם וכאן
 קמ"ל דע"פ הדברים האלה אנו תולין במכה אף
 כשאין יודעין בבירור שמכתה מוציאה דם [נוכ"י סי'
 מ"ו וזסו דעת הט"ז סקי"ו] וזהו לדיעה המצרכת שתדע
 שמכתה מוציאה דם אבל כבר נתברר שדעת רבינו
 הב"י אינו כן ולא בעינן שתדע שמכתה מוציאה דם
 מדמסתם לה סתומי כמ"ש בסעי' מ"ו וא"א לומר
 דמיירא בכאן שיש לה מכה ידוע ועוד דא"כ דברי
 רבינו הרמ"א הקודמים פליגי על זה והיה לו לרבינו
 הרמ"א להגיה עליו דבריו בלשון פלוגתא אלא וודאי
 דגם הוא כוונתו דמזה נשפוט שבוודאי יש לה איזה
 מכה או חבורה בהצד הזה או כאב שדינה כמכה ועוד
 לדבריהם עיקר הדבר חסר ולפמ"ש א"ש [וכ"כ
 הפ"ר סקי"ב]:

סז כתב רבינו הב"י בסעי' ח' אם תרצה להתרפאות
 צריך שיהיה קודם שתתחוק אבל לאחר שתתחוק
 יש מסתפקים אם מותר לסמוך על הרפואה לשמש
 אח"כ ויש מי שמתיר אם אמר לה רופא ישראל
 נתרפאת ואם תראה האשה שפסק דם וסתה וראייתה
 ע"י הרפואות וניכר שהועילו יש לסמוך אף על עכו"ם
 עכ"ל ביאור הדברים דאע"ג דאנו סומכים על רופא
 גם באיסור כרת כמו רופא שמצוה לחולה לאכול
 ביוה"כ או חמץ בפסח י"ל דשם יש רגלים לדבר שהרי
 אנו רואים שהוא חולה ועוד דלהיפך יש חשש סכנות
 נפשות אבל הכא דאדרבא עומדת בחזקת איסור כרת
 שהרי ראתה ג"פ ע"י תשמיש ואיך נאמין לרופא לשמש
 לכתחלה היכן מצינו שהרופא נאמן בחכמתו להוציא
 הדבר מחזקתו ולכן אפילו על רופא ישראל קשה
 לסמוך דאין עד אחד נאמן להוציא מחזקת איסור
 בדבר שאינו בידו כמ"ש בסי' קכ"ז:

סח ועכ"ז אינו אלא ספק די"ל להיפך דכיון דהתורה
 נתנה רשות לרופא לרפאות ודבר זה הוא מחלה
 ובוודאי יש לזה רפואות והוה כאלו התורה האמינה
 לו כשאומר נתרפאת ואין חילוק בין רופא ישראל
 לאינו ישראל אם הוא רק מומחה סומכין עליו ולא
 מרע אומנתו ולכן הוה ספיקא דדינא ולזה אומר
 דיש מי שמתיר ברופא ישראל כלומר דברופא ישראל
 יש עוד צד היתר דעד אחד נאמן להוציא מחזקת
 איסור בדבר שבידו והכא חשבינן כבידו כיון שהוא
 מומחה ובוודאי יש לזה רפואה וכן אם היא רואה
 שהרפואות פעלו עליה שפסק דם וסתה וראייתה הוי
 כמו רגלים לדבר ויכולה לסמוך גם על רופא אינו
 יתיר